

Bergen met liefde verzetten

Dag lieve jij,

Heb je weleens gehoord van het overzichtseffect? Als astronauten de ruimte in gaan, wijzen ze - wanneer ze nog 'dichtbij' zijn - eerst hun eigen stad aan. Daarna zoeken ze hun land op, en vervolgens het continent waar ze wonen. En naarmate ze verder van de aarde raken, opgenomen in de diepzwarte, oneindige Melkweg, ervaren ze iets heel bijzonders: de aarde is ons thuis. Ze realiseren zich ook iets anders: de aarde heeft geen boven- of onderkant. Dat hebben wij bedacht, omdat die gedachte ons houvast geeft.

Ken je dat gevoel? Dat je blik op wat je tot dan toe logisch, waar of vanzelfsprekend vond, zich verruimt? Wat je denkt of waarvan je overtuigd bent, klopt vaak wel, maar omdat je er zo dicht op zit, zie je niet altijd dat er andere zaken zijn die óók waar kunnen zijn...

*We zijn hier op het droge
waar we altijd al waren
waarop we denkbeeldige lijnen hebben getrokken
zodat we weten wie we zijn en wie niet
waar we horen en waar niet.
En we nemen wat we willen
wanneer we dat willen.*

*We vinden
steeds maar weer
dat het gaat om
goed of fout
in plaats van om
je best doen.
Het verschil tussen goed en je best doen is:
dat goed een verleden bevestigt
en je best doen een toekomst bouwt.¹*

In het boek waar ik bovenstaande tekst uit haalde, staat de aarde getekend. In elk werelddeel staat: *Hier wonen mensen.* En daaronder: *Want als je genoeg afstand neemt, is het duidelijk dat we allemaal van de aarde komen. Eigenlijk bestaat alleen 'WIJ'.*

Veel ging en gaat mis als we in 'wij-zij' denken. Iets of iemand kunnen we wellicht aanvankelijk met 'hosanna' binnenhalen, maar als het niet helemaal in ons straatje past en we er zelf - en in onszelf - voor aan de bak moeten, dan keert het tij. En waar begint eigenlijk het 'wij-zij-denken' in mijzelf?

Soms komt het omdat de ander en andere gedachten dan die ik ken, vreemd voor me zijn. Zou vervreemding het tegenovergestelde kunnen zijn van verbinding? Het lijkt alsof we vooral woorden hebben voor wat ons scheidt en geen taal of gevoel meer voor wat ons bindt. Dat ik ermee bezig ben, het herken en erken, helpt me om het onder ogen te zien.

Ik leg me er niet bij neer dat mensen bewust verdeeldheid zaaien. Omdat ik invloed heb op wat beschaving in mijn leven betekent, blijf ik werken aan het goede, steeds weer. Voluit leven, opdat ik geen angst door mijn aderen voel stromen, maar ruimte en liefdevolle aanwezigheid. Of zoals Huub Oosterhuis ooit zei: 'Opdat we niet stikken in onszelf, maar opengaan'.

En omdat ik leef vanuit onze apostolische grondslag, omdat ik dus kies voor *eenvoudig apostolisch zijn*, voor *meer dan het gewone* en voor *samen het verhaal van liefde brengen*² doet dat een appel op me en weet ik dat ik uit mijn comfortzone moet komen. Dat wij anno 2025 ons ideaal bewust nieuw leven in kunnen, willen en moeten blazen.

Dat we bergen met liefde hebben te verzetten.

Daartoe wil ik vandaag het hoogste aanroepen in mezelf en in jou. Daarmee geef ik richting aan de geschiedenis. Waarschijnlijk niet gelijk aan die van de hele mensheid, maar wel aan die van mezelf. En ook aan de mensen in mijn omgeving en aan hen die ik in gedachten nabij ben, wat veel verder gaat dan mijn eigen kring. En als de kringen in het water zich uitbreiden, dan zal het er zijn als wij er zijn.

Met mijn hartelijke groet, graag uw zuster
Nanda Ziery

We dopen onze kinderen en elkaar in deze gedachtewereld

¹ Oliver Jeffers, *Begin*, Uitgeverij De Fontein Jeugd 2024

² Titels van de laatste drie meerjarenvisies

Op 13 april a.s. hopen broeder Van der Wal en ik velen van u, jong en oud, te ontmoeten in het prachtige Orpheus Theater in Apeldoorn. We zien er enorm naar uit! U kunt zich nog aanmelden via de website.